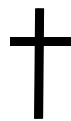
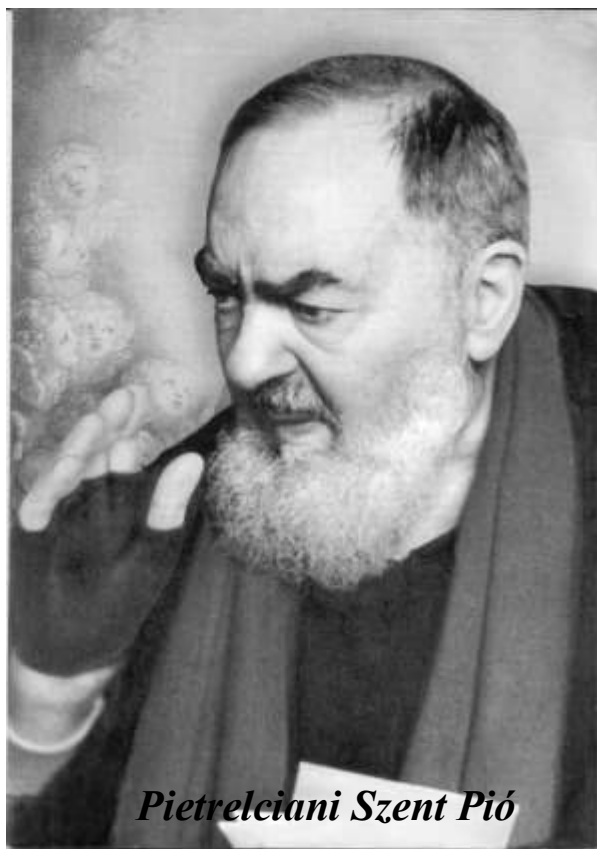

L É P C S Ő K

XIX. évfolyam 9. 10. szám 2019. szeptember 1.

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Pietrelciani Szent Pió

**A tartalomból: Történelmi kegyhelyünk Vác - Hétkápolna
Eucharisztia és Szentlélek
Melyik vagyok ÉN? Melyik vagy Te?...
Élj a mának!
Tomi cédulái
Rövidített igazságok**

Szentmise szándékok szeptember hónapban

1. +Baran József, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(9.00)
.....	(11.00)
+Hitkó István és +Felesége	(18.00)
2-4.	
5. +Burik Józsefné, +Férje, +gyermekük László és Ilona	
6. +Rapavi József	
7. +Iványi Imre, +Judit leánya, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	
8. +Kiss Sándorné, +Férje, +Fiuk és +Családtagok	(9.00)
.....	(11.00)
+Gazdag István, +Szülei és összes +Hozzá tartozó	(18.00)
9-10.	
11. A Szűzanya tiszteletére	
12. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért	
13. Hálából a kapott kegyelmekért, a Szűzanya tiszteletére, és +Nagyszülőkért	
14. +Mikó Mihály, neje +Hornyik Teréz, +Hornyik szülők és +Hozzá tartozók	
15. +Ellenbacher Ferenc, +Neje, +Mihály, +Julianna gyermekeik	(9.00)
.....	(11.00)
+Turai István, +Neje és +Szüleik	(18.00)
16-18.	
19. A családi békéért	
20.	
21. +Varga János 10. évf., neje +Berta Anna és +Hozzá tartozók	
22. A Brassói család összes +tagja	(9.00)
.....	(11.00)
+Varga Jánosné, +Édesanyja és +Gábor fia	(18.00)
23.	
24. +Ohád nagyszülők és +János unokájuk	
25-27.	
28. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért	
29. <i>Az egyházközség szeptemberben +Hívei</i>	(9.00)
+Mihály paptestvér	(11.00)
+Fogd József, +Neje, fia +ifj.Fogd József, és vejük +László	(18.00)
30.	

Gondolatébresztő...**Szent Kereszt felmagasztalására készülünk**

Ünnepe: szeptember 14.

A kereszt mindennapi életünk tudatos, vagy éppen véletlenszerű tartozéka. Ott van a szobánk falán, néha szemünkbe ötlük egy egy hegytetőn, templomtornyon, nyakunkban hordjuk vagy pedig ima előtt magunkra rajzoljuk - keresztet vetünk.

Szent Kereszt felmagasztalásának napján az Egyház tudatosan is ráirányítja a figyelmünket a kereszt fontosságára és üzenetére, amely nem válhat üres jelképpé - hanem arra vár, hogy felfedezzük felmagasztalás igazi mélységét és tartalmasságát. Az ünnep Jeruzsálemből származik. Nagy Konstantin császár a szent sír fölé templomot építtetett, és az itt megtalált szent Keresztet ezen a napon ünnepélyesen felmutatták az összegyűlt népnek. Innen a név: Szent Kereszt felmagasztalása. Azóta az egyház minden évben megüli ezt a napot - felemeli a keresztet, hogy rátekintsünk és tudatossá legyen, hogy az Ur Jézus mit vállalt értünk, és nekünk Krisztus követőknek, keresztényeknek milyen irányba kell haladnunk.

Ennek már az Ószövetségben is volt előképe, erről szólt az első olvasmány. A választott nép vándorlása idején veszélybe került, kígyók mardosták, gyötörték a népet. Isten parancsára ekkor Mózes rézkígyót tűzött egy póznára, aki hittel és bűnbánattal tekintet a kígyóra megmenekült a mérges kígyók marása elől. A mózesi rézkígyót maga Jézus is említi Nikodémusnak, és önmagára alkalmazta, mint kereszthalála előképét. Így a megváltás pillanatától kezdve a kereszt Isten irántunk való nagy szeretetének a jele, kegyelmi erőforrásunk.

A szentek közül hányan meg hányan voltak a kereszt szerelmesei, mert felfedezték, hogy a keresztet nem iktathatják ki az életükből, hanem a kereszten szentelődnek meg. Így született meg a mondás is, hogy, aki a keresztet el akarja kerülni, az Krisztust kerüli.

Például Szent Ferencnek és társainak kezdetben szegényes körülményeik miatt nem volt imakönyvük, még szentképük sem. Ezért Szent Ferenc egy nagy keresztet állított fel a szegényes hajlékukban, ez pótolta az imakönyvüket és elmélkedési könyvüket. A kereszt volt az evangéliumos könyvük, amely megtanította őket Krisztus tökéletes követésére.

Megkeresztelt emberként mi is Krisztus követésére vállalkozunk. Sokszor úgy találjuk, és panaszkodunk, hogy nincsenek meg mindehhez a megfelelő körülményeink. Szűk a lakásunk nincs ahol imádkozzunk. Sokan vannak körülöttünk, zavarnak. Nem jutunk hozzá megfelelő imakönyvhöz, nem tudjuk miként kell elmélkednünk.

S miközben egymásután soroljuk a kibúvókat és kifogásokat pillanatról pillanatra szalasztjuk el a felkínálkozó lehetőségeket. Így életünk keresztje nem üdvösséget hoz, hanem kínzó eszköznek találjuk, amely csak akadályoz. Viszont Isten nem azt várja el tőlünk, hogy rendkívüli hőstetteket hajtsunk végre, és a lehetetlent valósítsuk meg. Csupán azt kellene, hogy a jelen élet körülményeit szenteljük meg. Arra lenne szükség, hogy ne csak nézzünk, hanem lássunk is. Észre kellene vennünk életünk üdvösséget hozó mindennapi keresztjét amely megjelöl. A naponkénti bosszankodást, a jelentkező betegséget, a jócselekedetre felkínálkozó alkalmat. Nem kirívó nagy dolgok, de mindennap jelen vannak. Ezekből szövődik az életünk, s ha tudatos vállalással nem színezzük egyszerűen sima, dísztelen és szürke lesz minden.

Ez az ünnep jó alkalom arra, hogy újra felszítsuk a jó szándékot, a tetterekészséget. Tekintsünk hát az Ur Jézus keresztjére, hogy erőt és kegyelmet nyerjünk mi is az üdvösséges kereszthordozáshoz és így életünk egy egésszé alakuljon.

Böjte Mihály OFM

Légy te is ministráns!

*Ministráns közösségiink építéséhez
gyermekek jelentkezését várjuk 7 éves kortól!*

*Szeretnél Jézusnak szolgálni?
Szeretnél egy közösség tagja lenni?
Szeretnél közös programokon részt venni?*

*Jelentkezni lehet:
András atyánál
vagy az alábbi email címen
kerepesiministrans@gmail.com*

*Csendesítsd le szívemet, hogy halljam hangodat.
Kergesd el a felhőt, hogy megláthassalak.
Szomjúságom csillapítsd hús forrásoddal.
Vezess engem utadon bölcs tanácsoddal.
A vihar elől óvd meg életem,
szárítsd fel könnyem, kötd be sebem.
Szükségem van Rád, Istenem...!*

Ministráns kirándulás július 17-én

a Gellérthegy
Sziklakápolnában

és az Orczy
Kalandparkban.

Gyere velünk Fatimába!

Folytatódik az előkészület a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra. Az idei év egyik kitüntetett eseménye lesz egy különleges zárándoklat október végén, ahol felajánljuk a Kongresszust a

Szűzanyának, Fatima szívében, a Jelenések kápolnijában.

2019. október 25-29. (5 nap / 4 éjszaka)

Lelkivezető: Palánki Ferenc, Debrecen-nyíregyházi megyéspüspök.

Zárándoklatvezető: Kuzmányi István diakónus.

Ha jelentkezni szeretne, keresse fel a Misszió Tours Utazási Irodát személyesen, telefonon vagy a honlapon! 1082 Budapest, Horváth Mihály tér 2.

Hétfőtől péntekig 10-16 óra között. Telefon: +36 1 612 5300, +36 20 565 3258

Web: www.missziotours.hu

E-mail: missziotours@missziotours.hu

Szívizomszövet hitünk megújulásáért Eucharisztikus csoda

Legnica, 2013. Napjaink.

A lengyel Szent Jácint templomban az ostya véletlenül a földre esett. Az eljárásnak megfelelően cselekedtek, de amikor két héttel később ellenőrizték, hogy feloldódott-e a vízben, meglepve tapasztalták, hogy ez nem történt meg. A Szentostya felületén vöröses foltok jelentek meg. Andrzej Ziomba atya azonnal tájékoztatta a püspököt, aki bizottságot állított fel a kivizsgálásra. Tudósok és kutatók vettek mintát és elemezték a jelenséget. Megállapították, hogy nem baktérium, vagy gomba okozta elváltozást tapasztalnak, inkább szívizomszövetet véltek felfedezni a mintában. Egy másik szakvélemény, amelyet a szcczini Orvostudományi Egyetem Kórszövettani Tanszéke bocsátott ki, megegyezett ezzel, mely szerint a minta, „harántcsíkolt izom töredékes részeit tartalmazza”. Szívizoméhoz hasonlít, olyan deformitásokkal, amelyek egy ember halálközeli állapotában alakulnak ki.

A vizsgálati eredmények hasonlóak voltak más, korábbi csodákéhoz (pl. Sokolko, 2008, vagy Tixtla, 2006). Ilyenkor szintén bizottságokhoz fordultak, és az orvosi, kutatói szempontok mellett olyan vonatkozásokat is megvizsgáltak, amelyek teológiai és szubjektív oldalról közelítették meg az eseteket. Isteni eredetet kutattak, valamint azt, hogy aki „fogadta” a csodát, hitt-e ebben az isteni eredetben. Mindezek mellett talán az egyik legfontosabb szempont: a csoda szolgálja-e az illető, vagy az emberiség hitének fejlődését.

Történelmi kegyhelyünk Vác - Hétkápolna

A váci püspökséget még Szent István alapította, székesegyházát azonban csak I. Géza király építtette a mogyoródi csata (1074) után, és oda is temetkezett. Az építés előzményeiről Kálti Márknak a XIV. század második felében írt Képes Krónikája így számol be: Salamon király és unokatestvérei - Géza és László herceg - között a kezdeti jó viszony idővel annyira megromlott, hogy a hercegeknek életük védelmében fegyvert kellett fogniuk. A döntő csata előtt a hercegek serege Vác táján állapodott meg. "Nagy erdőség volt ott, senki sem lakott benne, csak egy Vác nevű, szent életű remete. Erről nevezte el utóbb Géza herceg a várost, amely ott épült. Midőn a sereg a szembejövő Salamonra várakozott, ... a hercegek lóháton tanácskoztak. ... Hát amint itt álldogáltak, világos nappal mennyei látomás jelent meg Szent Lászlónak ..., mire szólott bátyjához, Géza herceghez: - ... Íme az Úr angyala szállott az égből, kezében aranykoszorút hozott és azt a fejedre illesztette; nyilvánvaló ebből, hogy minékünk adatik a győzelem ... Mondotta erre Géza: - Ha az Úristen velünk lesz és megoltalmaz ellenségeinkkel szemben, és beteljesül ez a te látomásod, egyházat építek ezen a helyen az ő szentséges Szűz Anyjának, Máriának."

A Cinkota és Mogyoród között vívott csata a hercegek teljes győzelmével végződött. Salamon király megfutott, Géza és László hercegek elfoglalták az egész országot, és "Géza a magyarok ösztönzésére elfogadta az ország koronáját. Koronázása után elment arra a helyre, ahol a látomás történt, és tanakodott öccsével, Lászlóval, hogy a Szűzanya tiszteletére építendő egyháznak hol vessék meg alapját; és amikor ott állottak Vác alatt, ... szarvas jelent meg nekik, szarvai telve lévén égő gyertyákkal; eliramodott előlük az erdő felé és megvetette lábát azon a helyen, ahol most a monostor van ..." Mondotta Szent László: - ... "ahol (a szarvas) lábát megvetette, azzal a helyet jegyzette, ott építsük fel a Boldogságos Szűz egyházát s nem másutt! Hogy azonban az első látomás helye is épület nélkül ne maradjon, Géza király és öccse elrendelték, hogy ott kápolnát emeljenek Szent Péternek, az apostolok fejedelmének tiszteletére." [Az idézet Geréb László fordítása.]

A Géza király korabeli templom - a Szarvasról elnevezett Boldogasszony (Maria de Cervo) temploma, amely a mai Géza király téren állhatott - a török hódoltság idején teljesen elpusztult. A mostani - a mennyekbe felvett Boldogságos Szűz Mária és Szent Mihály arkangyal tiszteletére szentelt - székesegyházat a XVIII. században építették az első templom helyétől mintegy 300 m-re északra.

Az angyal-jelenés helyére, Szent Péter apostol tiszteletére emelt kápolna ugyancsak elpusztult a török időkben, és hollétére csupán egy közeli forrás emlékeztetett.

A törökök kiűzése után, 1690-ben, ennek a forrásnak közelében helyezte el egy váci asztalosmester fogadalmi ajándékát - Szűz Máriát a kis Jézussal ábrázoló képét - hálából azért, hogy ő is és családja is meggyógyult egy súlyos betegségből. A "Kuti Képhez" hamarosan megindult a búcsújárás. A kép előtti imameghallgatások és csodák hírére egyre többen keresték föl a helyet. A nagyarányú zarándoklatok hatására építette 1714-ben gróf Kollonich Zsigmond váci püspök a mai kápolna elődjét, és ezt Migazzi Kristóf püspök, későbbi bécsi érsek a XVIII. század közepén kibővítette. A templomot Mária nevére szentelték föl, és a kegyképet főoltárára helyezték.

A selyemre festett kegykép a rárakott koronákkal és angyalokkal a XVIII. század első feléből való. Az Árpád-korból származó máriavölgyi kegyszobrot mintázó kép isme-

retlen magyarországi művész alkotása. (A Pozsony megyei Máriavölgy pálos kolostorát és templomát Nagy Lajos király alapította 1377-ben. Csodálatos fa kegyszobrának alkotója ismeretlen, a szobrot feltehetően magyarországi mester készítette a XIII. század közepén.)

A kép ülő Boldogasszonyt - királynét, Napbaöltözött Aszszonyt - ábrázol. A koronás Szűzanyának bal karján ül ugyancsak koronás gyermeke, jobb kezében országalmát tart. A holdsarló az alatta lévő lángnyelvekkel együtt a textilruhára van applikálva. A három lángnyelven és a holdsarlón a Salva Regina antifóna befejező fohásza olvasható: O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria!

A kápolnához vezető út mellett Virth Ferenc váci kanonok állíttatta fel 1769-ben a Mária hét örömet és hét fájdalmát ábrázoló képoszlopokat. *Ezekről kapta a kegyhely a Vác-Hétkápolna nevet.*

A zarándokok ezeknél a kis "kápolnáknál" emlékezhetnek hitünk főbb ágazataira: Krisztus fogantatására, születésére, a napkeleti bölcsek látogatására, Krisztus mennybemenetelére, a Szentlélek eljövételére. Mária fájdalmairól elmélkedve fölidézhetik Simeon jövendölését, az Egyiptomba való menekülést, a tizenkét éves Jézus keresését, Mária találkozását a keresztyét hordozó Jézussal, Jézus keresztre feszítését, a keresztről való levételét és sírbatételét.

A főoltáron lévő kegykép körül üveg alatt ezüst és más fogadalmi ajándéktárgyak sokasága látható annak bizonyságául, milyen sok imameghallgatás, csodás gyógyulás történt a Hétkápolna Boldogasszonyának közbenjárására. A sok szív, láb, kéz, csecsemő és egyéb, gyógyulást tanúsító fogadalmi jegy mellett néhány hajóforma is van a fogadalmi ajándékok között. Ez mutatja, hogy a váci Szűz Mária a dunai hajósoknak is segítsége.

A kegyhely fő búcsúja Mária nevenapján (szeptember 12-én), illetőleg az azt követő vasárnapon van. A búcsú napján a közeli és távolabbi környékből zarándokok ezrei keresik fel a kegyhelyet. A zarándokok egy része éjjel a kápolnában virraszt.

Éjfélkor kisebb csoportok gyertyás keresztúti ajta-tosságot végeznek. Sok búcsús merít a templom melletti ősi forrás vizéből, és azt orvosság-ként viszi haza otthon maradt szeretteinek.

Tokody Ödön: Az öreg plébános levelei

23. levél

Újabb felhő a plébánia életében

Kedves Uramöcsém!

Jelen levelem tárgyául ama felhő keletkezésének leírását ígértem meg, amely a nagyrecski plébánia szeretetnapsugarait egy időre elhomályosította. E felhőt a művészet istenasszonyának kezei szótták össze plébániánk egére. Mielőtt azonban elmondásához hozzáfognék, három dolgot kell magyarázatként kifejtennem. Az első a nagyrecski kórus leírása lesz, a másik az ottani énekkar bemutatása, a harmadik pedig az abban az időben viruló egyházművészeti törekvések vázolója.

A nagyrecski kórus építése és orgonája alkotórészeinek elhelyezése eltért templomaink megszokott alakjától. A kórus jó mély volt és előrésében a játékasztal állott. A sípládákat két oldalra építette fel az orgonagyártó mester. Ilyeténképpen a kántor mögötti rész jó tágas volt, hasonlóképpen az orgona építményétől eltakaratlanul maradt a hátsó fal. Ezt a falat kétoldalt keskeny ablakok törték meg, amelyek között a tekintélyes területi falrész egy festmény díszíté. Ez a festmény a kereszten függő Üdvöztőt ábrázolta, meglehetősen természetes stílusban. Megváltónk arcán torz vonások érzékeltették a fájdalokat.

A nagyrecski énekkar bemutatásához azonban magyarázatot is kell adnom, hogy kellőképpen méltányolhassa annak értékét és az Isten hangbéli dicsőítésben kifejtett szerepét, Uramöcsém. Ez az előmagyarázat Pintes Gergő kántor uram egyházzolgálati tevékenységének lényege. Gergő bátyánk huszonhat évvel ezelőtt került azon idők előtt a nagyrecskei egyház szolgálatába. Ügybuzgó legényember volt még akkor, öblös basszushanggal és élénk társadalmi szereplésvágygal. Első teendői közé tartozott, hogy dalárdát szervezett a nagyrecski fiatalság és érettebb férfikor képviselőiből. Ez a dalárda a hagyomány szerint gyönyörűen működött. Minden nemzeti ünnepségen szerepelt, főleg azonban szerenádok adásában merült ki tevékenységének hajnali részre, amelyeket fölváltva adtak az egyes tagok reménységbelijeinek az ablaka előtt. Ez volt a világi szerepléskörük. Emellett azonban Isten dicsőségét is emelték, lévén, hogy a nagy ünnepeken ők énekeltek a kóruson. Történt aztán, hogy Pintes Gergő kántor uram a legénysorból a házasság szent rendjébe lépett annak rendje és módja szerint. Ettől az időponttól kezdve lanyhult a dalárda élete, mert karnagyunk magasabb hatalom beavatkozása folytán visszatartatott dirigálásuktól. Pintesné ifj asszony ugyanis nem nézte jó szemmel Gergő uram kamagyságát, és azt állította, hogy a dalárda vezetése csak ürügy az ivásra a részéről. Lehetett is valami a dologban.

A kamagyi hivatás illetően eltiltása után az egyházasabb munka szeretetét jelölte ki Pintes uram számára házi hatalmassága. Meghagyta neki, hogy a szerenádok adása helyett inkább a kórusra dirigálja föl énekkarának tagjait. E hatalmi előíráson kívül életének megváltozott otthoni körülményei is hajlamossá tették Pintes uramat a dalárda fölmozdításra. A házasság intézménye ugyanis házi kórust szervezett kántor uram részére. Igaz, hogy ebben a kórusban csak két hang szerepelt, és pedig ritkán egyszerre, azután meg nem is egyforma érvényesülési beosztással. E két hang egyike a szoprán volt, amelyben kántomé asszonyom vitte az elsőbbséget, amihez az évekkel egyformán növekvő számú gyerekvisítások társultak. A másik hang, pedig Pintes Gergő

uram basszusa volt. Amíg azonban a szoprán szünet nélkül, és hozzá a legerősebben szólt, addig Pintes uram csak itt-ott megengedett betétként és leghalkabban dörmögte hozzá a basszust. Mindent összegezve, énekkara otthon is akadt már Pintes uramnak, úgyhogy a dalárda előbb virágzó élete megrekedt. Dal- és szerenádkedvelő fiataljai újrászervezkedtek és karmesterükül a kálvinista igazgatót nyerték meg. Az idősebbek közül azonban néhányan hívek maradtak Pintes Gergő uramhoz és a kórusra követték őt. Ilyen előzmények után verődött össze húszegynéhány évvel előbb a nagyrecski templom énekkara, amelynek tagjai voltak a dalárda maradékából: a sírásó, a kéményseprő, két susztermester és egy szobapiktor. Ez a férfikar hamarosan vegyeskarrá alakult át, midőn az „Utolsó garashoz” címzett polgári bor- és sörmérés tulajdonosnője, üzletét föloszlatván, Isten szolgálatára adta magát. Csínom Katónak hívták ezt a már kegyes hölgyet, aki, miután eltemette három férjét, viharos ifjúságának emlékeit levezekelve, abbahagyta a mesterségét és sok özvegy átkával megterhelt garasait a takarékbába tette. Egykettőre társa is akadt a községi öreg bába és az olvasótársulat elnöknőjének, Dudás Vera asszonyomnak személyében. Ezek aztán állhatatosak voltak a templomi szolgálatban és Urunk hanggal való dicsőítésének kíséretében.

Végül még az akkori egyházművészeti törekvésekről kell szólnom. Egyik régebbi levelemben főlemlítém már kedves Uramöcsémnek, hogy ama napokban rázta föl Czobor Béla, Krisztusban testvérünk az egyházi emberek szépművészeti lelkiismeretét. Élénk cikkekben hívta föl figyelmünket „a szeretem díszíteni Uram a te házaat” kötelességére. Kezdeményező, újító működéséhez még egy másik irányzat is járult. Akkorában fölötte divatossá vált a régi falfestmények, freskóknak fölfedezése és restaurálása. A magas magyar kormány a vallásalapra irányított tételekből szép összegeket költött ezek föl kutatásának és jó karba helyezésének költségeire. Az egyházfők pediglen dicséretként könyvelték el az ez irányban ügybuzgó papoknak tevékenységét és különböző tisztségekkel, kitüntetésekkel jutalmazták. Miután az eddig írtakban, ha nem is röviden, de vázoltam az előzményeket, a továbbiakban a dologra térek.

Az események elindulásának első része Péterfia káplántársamnak újabb „rendbehozási” törekvése volt. Ennek a lelkes fiatalembernek sehogyan sem tetszett a nagyrecski fönt említett énekkar működése. Pintes Gergő urammal barátságos viszonyba kerülván, sőt őt a plébánián rendszeresített barátságos iszogatásba bevonván, szelíd szeretettel azt kérdezte meg tőle az apátúr és sógorának zajos derűtsége mellett, hogy mikor ünnepli az énekkar ötven éves jubileumát. Majd aziránt érdeklődött, hogy az egész kórus tagjainak együttvéve van-e harminckét foga. Aztán pedig „hangászoknak” nevezvén a kórus tagjait, a kártya „ász” lapjához hasonlítva őket.

Az esemény tulajdonképpeni elindulását azonban részletesen leírom. Péterfia testvérem az Úrban, szeretetteljes piszkálódással szólt oda egy ebéd után Pintes Gergő uramnak: No Gergő bátyám, hány éve is szolgáltatja a kórusod a mennybéli karok számára a „nem így soha” példáját? Pintes uram előbb nagyot fújt pipája füstjéből, utána bölcs és higgadt emberként nyelt egyet a hozzá intézett kérdés tapintatlan érdeklődésére, majd imígyen felelt: Bizony öt lustruma (ötévenkénti népszámlálás az ókori rómaiaknál) is elmúlt már. Atyám, hogy múlik az idő. Péterfia káplántársamon meglátszott, hogy ezt a feleletet várta. Kiszámított célra törekvéssel folytatta tovább a templomi karvezető és segítő társainak kiviccelését: Hát akkor fontos érdekességet lehet megállapítani a kórus freskójáról.

Itt közbe kell szűrnöm kedves Uramöcsém valamit. Szomszédos plébániánkon kevéssel előbb fődöztek föl két középkori freskót. Országos hírnévre tett szert az a község, plébánosának nevét pedig „műértő”, „nagymíveltségű” stb. jelzőkkel ellátva, még a fővárosi lapok is fölemlítették. Ez a körülmény magyarázza meg a nagyrecskei apátumak mohó érdeklődését, melyet a „freskó” szó hallására mutatott.

Mi van azzal a freskóval? - kérdezte az apátúr káplántársamtól. Az kérem, hogy megállapítható róla, hogy kétszerre készült. Mindannyian érdeklődő hallgatással vártuk a bővebb kifejtést. Igen, igen, folytatta Péterfia, kétszerre készült. Ez egészen biztos, a nagyrecskei énekkar fönnállásának alapján. A freskót ugyanis hetven év előtt festették, amit készítője saját kézírásával írott neve melletti évszám mutat. Az Úr Jézus feje fölött lebegő szalag fölírása azonban tartalmából következtethetően csakis a nagyrecskei énekkar működésére vonatkozhat, tehát kétségtelen, hogy ezt annak fönnállása óta festették oda. Fölírás? Micsoda fölírás van ott? - érdeklődött elcsodálkozva Pintes uram. Hát még azt sem tudod, Gergő bátyám? - csapott le rá tettettet megbotránkozással Péterfia. Íme, a harmadik évtizede immár, hogy a kórusra jár, és azt sem tudja, mi van írva a feje fölé. Hát mi áll ott?

Ezt az utóbbi kérdést a borozgató közösségünkhöz intézte. Szóbeli feleletet ugyan nem kapott, de az apátúr fészkelődése és köhécselése elég érthetően mutatta, hogy kellemetlen az érdeklődése. No de ilyet! - tört ki Péterfiából a mélységes megbotránkozás. Hát az urak évek óta működnek ott és a saját templomukat sem ismerik? Az apátúr kínosan dobolni kezdett ujjáival az asztalon. De hát nem ez a dolog lényege, mondta káplántársam. Arról van szó, hogy annak a fölírásnak a kórusra való felfestését csak úgy tudom elképzelni, ha festője hallotta a nagyrecskei énekkart. Ebből következik, hogy huszonöt éven belül, tehát már a freskó elkészülése után négy évtizeddel, pótlólag festették oda.

Pintes uramat elhagyta a türelem és ráfordult Péterfiára: Nyögd ki már, hogy mi az a fölírás, amelyik az én énekkarom tevékenységére vonatkozik? Káplántársam arcán kaján mosoly jelent meg. Fölállott, karjait széttárta, szemét a plafon felé fordította és kenetteljesen rezgő hangon citálta a nagyrecskei kórus föliratát: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!

Kedves Uramöcsém, következő levelemig képzelje el azt a hahotát, amely erre kiltört és hozzá Pintes Gergő uram keservesen megnyúlt ábrázatát. Majd abban a következő levélben leírja a fejleményeket is, barátja: az öreg plébános

EUCCHARISZTIA ÉS SZENTLÉLEK 3. RÉSZ

Szentlélek a Szentmisében

A Szentmise elején helyezkedik el a bűnbánati liturgia, amely során közösen megvalljuk, hogy sokszor vétkeztünk és kérjük Isten bocsánatát. Igazi, őszinte bűnbánat soha nincs a Szentlélek nélkül. Jézus szavai szerint a Lélek az, aki felismerteti velünk, hogy mi is a bűn (vö. Jn 16,8) és a Lélek az, aki vágyat ébreszt bennünk az Istenhez való visszatérésre. Végül ő az, aki elhozza a megbocsájtást is. Nem véletlen, hogy János evangéliumában a Szentlélek elküldése a bűnbocsánattal áll kapcsolatban (vö. Jn 20,23).

A Szentlék által árad ki a szívünkbe a szeretet (vö. Rom 5,5) és „a szeretet ajándé-kának első hatása bűneink bocsánata. A Szentlélek közlése (2Kor 13,13) az Egy-házban a megkeresztelteket visszaállítja a bűn miatt elvesztett istenhasznosság-ba” (KEK 734).

Az igeliturgia során a szentírás szavait halljuk, azt az írást, amelyről meggyőződéses hittel valljuk, hogy a Szentlélek sugalmazta. „Az ige liturgiájában a Szentlélek 'emlékezteti' a közösséget mindarra, amit Krisztus értünk tett,” (KEK 1103) és a Lélek az, aki előmozdítja a szívünkben az Isten tetteire való megfelelő választ, a hitet és ő indít bennünket a dicsőítésre (vö. KEK 1102-1103).

A Szentlélek, ahogy a Katekizmus fogalmaz (KEK 1101), „adja Isten ígéjének lelki megértését az olvasóknak és a hallgatóknak szívük fölkészültsége szerint. A szavak, a cselekmények és a szimbólumok által, melyek az ünneplés szövetét alkotják, a hívőket és a fölszentelt szolgákat eleven kapcsolatba hozza Krisztussal, az Atya Ígéjével és képmásával, hogy életükbe át tudják vinni azoknak a valóságoknak értelmét, melyeket az ünneplésben hallanak, szemlélnék és tesznek.” Az igeliturgia tehát nem csupán egy felolvasás, hanem személyes találkozás, amelyet a Szentlélek hoz létre Krisztussal. A hívek és a pap egyszerre figyel és hallgat Isten szavára, a Szentlélek által jelen lévő Krisztusra. Itt van egy nagyon fontos dimenzió: mindnyájan egy felé figyelünk, mindenki együtt Isten ígéjének hallgatója. Pap és hívő között nincs különbség ebben a magatartásban, mint ahogy a Szentlélek is mindnyájunk szívében dolgozik, hogy az ígét be tudjuk fogadni és életre váltani. Isten népe és az Úr között közvetlen kapcsolat áll fenn a Szentlélekben.

Mindez nem csökkenti a papi igehirdetés fontosságát, hiszen ahogy Boldog VI. Pál pápa fogalmaz a Szentlélek, „mint az Egyház kezdetén, ma is munkálkodik mindazokban, akik az evangéliumot továbbítják: ha hagyják, hogy (...) birtokba vegye és vezesse őket. A Szentlélek ad ajkukra olyan szavakat, amelyek nem tőlük, maguktól valók.” (Evangélium Nuntianti, idézi Ferenc pápa EG 151). Bizonyára mindnyájunknak vannak olyan tapasztalatai, amikor egy prédikáció mélyen megérintett bennünket, megmozdította a szívünket, közelebb vezetett Jézushoz. Ilyenkor élő tapasztalatunk van a Szentlélek működéséről.

A szentmise második része talán még intenzívebben áthatott a Szentlélek jelenlété-

től. Az eucharisztikus imádság szíve közepe az ún. „epiklézis”. Ez az a pillanat, amikor a pap a Szentlelket hívja (az epiklezis görög szó, jelentése: hívás), miközben a két kezét a felajánlott adományok, a kenyér és bor fölé emeli: „Kérünk, szenteld meg ezt az adományt, áraszd le rá Szentlelket, hogy számunkra a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére legyen” (II. eucharisztikus ima). Ennek jelentőségét nagyon szépen fogalmazza meg Damaszkuszi Szent János: "Azt kérdezed, hogy lesz a kenyér Krisztus teste, és a bor (...) Krisztus vére? És én azt mondom neked: a Szentlélek jön, és megteszi azt, ami minden szót és minden gondolatot meghalad. Legyen neked elég hallanod, hogy a Szentlélek által történik, ugyanúgy, miként az Úr a Szent Szűzből és a Szentlélek által fölvette a testet" (idézi a KEK 1106). Ahogy a megtestesülés a Szentlélek által történik, ugyanígy a szentmisében is Krisztus valóságos jelenléte a Szentléleknek köszönhető. (Erről az aspektusról írt Vérteszalai László rendtársam a közelmúltban egy szép blog bejegyzést).

Az eucharisztikus imában még egyszer megjelenik a Lélek hívás, az áldozási epiklézis alkalmából. Az átváltoztatás után a pap így imádkozik: „Kérve kérünk, gyűjtsön egybe a Szentlélek mindnyájunkat, akik Krisztus testében és vérében részesülünk.” Ebben az imádságban, a pap mintegy a közösségre is lehívja a Szentlelket, hogy a Lélek valósítsa meg az egységet, mindazok között, akik Krisztust magukhoz veszik. Ez az imádság egyetemesse tágitja a horizontot. Itt nem csak a jelenlétéről van szó. A kérés túllép a szentmisén itt és most részt vevők közösségének határain, és Isten egész népének egyetemes, azaz katolikus egységéért imádkozik. A Katekizmus gyönyörűen szól a Szentlélekről ebben a vonatkozásban: „Ő, a közösség Lelke, fogyatkozhatatlanul megmarad az Egyházban, és ezért az Egyház az isteni közösség nagy szentsége, mely összegyűjti Isten szétszórt gyermekeit. A Lélek gyümölcse a liturgiában a Szentháromsággal való közösség és a tőle elválaszthatatlan testvéri közösség” (KEK 1108). „A liturgikus közösség egységet alkot a 'Szentlélek közösségének erejéből', aki Isten gyermekeit Krisztus egyetlen Testébe kapcsolja össze. Ez az egység meghalad minden emberi, nemzeti, kulturális és társadalmi köteléket.” (KEK 1097)

Ennek a kérésnek van még egy dimenziója, mégpedig az, hogy ahhoz, hogy az egység megvalósuljon nekünk is át kell alakulnunk. A szentmisében nem csak a kenyér és bor alakul Krisztus testévé, hanem a hívő közösségnek is mindinkább azzá kell válnia, ami már most is: Krisztus teste. Létezik egy második konszekráció is: a hívek kon-szekrációja. Az első konszekráció is tulajdonképpen ezt a másodikat célozza, mert azért lesz a kenyér Krisztus testévé, hogy mi is azzá válhasunk. Paradox dolog ez, hiszen már most is Krisztus testének vagyunk egyenként a tagjai (1 Kor 12, 27), mégis egyre mélyebben azzá kell válnunk. Szent Ágoston mondja a szentáldozáskor: Vedd, ami már vagy, Krisztus teste. Légy mi már vagy Krisztus teste. Egyre mélyebb krisztusivá való formálódásra vagyunk meghívva, amit a Szentlélek végez bennünk: „Az Egyház tehát kéri az Atyát, hogy küldje el a Szentlelket, aki a hívők életét Istennek szóló élő áldozattá teszi azáltal, hogy lélekben Krisztus képmásává válnak, vállalják az Egyház egységének gondját és részesednek az Egyház küldetésében a tanúságtétellel és a szeretetszolgálatl” (KEK 1109).

A következő momentum, amit érdemes kiemelni, a szentáldozás. A II. Vatikáni Zsinat szerint „Az Eucharishtiában (...) benne van az Egyház minden lelki java, tudniillik maga Krisztus, a mi húsvéti bárányunk és élő kenyérünk. Teste a Szentlélek által élő és éltető test: életet ad az embereknek” (PO5). A szentáldozásban a Szentlélek által élő Feltámadt Krisztus testét vesszük magunkhoz. Krisztust sosem lehet elképzelni a Szentlélek nélkül, mint a bevezetőben láttuk.

Amikor Krisztus testét magunkhoz vesszük, akkor azt a Lelket is befogadjuk, amely Jézust éltette. Ilyen értelemben minden egyes szentáldozás egy kis pünkösd is. A szír eucharisztikus tradíció különösen gazdag a Szentlélek hangsúlyozásában. Szent Efrém egyik himnuszában énekli, hogy „kenyérben és a kehelyben tűz van és a Szentlélek”. Egy másik szír forrás szerint az átváltoztatáskor Jézus fogta a kenyeret és a bort, hálát adott, átváltoztatta, megáldotta és betöltötte Szentlélekkel, majd tanítványainak adta. Szintén Efrém fogalmaz úgy, hogy Jézus a kenyeret „megtöltötte önmagával és a Szentlélekkel” A szentáldozás tehát az éltető Lélekkel való betöltekezés is.

Végül érdemes szemügyre vennünk a szentmise végén az elbocsátó liturgiát. „A szentmise véget ért, menjetek békével” avagy latinul „Ite missa est”. Ez az elbocsátás nem elsősorban azt jelenti, hogy véget ért a szertartás, hanem hogy elérkezett a küldetés, a misszió ideje. Pünkösdvasárnap az Egyház, János evangéliumát olvassa, ahol a feltámadt Jézus kiárasztja a Szentlelkét a tanítványaira és küldi őket: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket” (Jn 20, 21). A tanítványok pünkösd után indulnak útnak, és bátran kezdik hirdetni Jézus evangéliumát. A Szentlélek teszi őket alkalmassá erre. Hasonlóképpen most is, a Szentlélek ösztönzi, vezeti, lelkesíti a hívőket, akik kilépnek a templomból és visszatérnek életük normális keretei közé, de megújult, átlelkesült szívvel, mint a Szentlélek templomai, mint maguk is lélekhordozók. Hogy Isten Lelke mindenüvé kiáradhasson, és megújítsa a föld színét (vö. Zsolt 104, 30).

Mentes Mihály: Hiszek a Szentlélekben, aki szentté alakít engem

Ha a sötétől félek, világot gyújt a Lélek,

Ha a tévedéstől félek, kezem fogja a Lélek

Ha fáradtságtól félek, szárnyára vesz a Lélek.

Ha a haláltól félek, életet ad a Lélek

Ha mindörökre élek, neked köszönöm Lélek, ...

Szent Mihály-himnusz

Légy mellettünk Szent Mihály,
oltalmunkra készen állj.
Védd meg lelkünk nagy ügyét,
Istentől nyert szent hitét.
Légy a harcban fővezér,
minket így majd baj nem ér.
S minden ártó szellemen
biztos lesz a győzelem.
Isten első bajnoka,
lelki harcunk támasza.
Meghirdetted rég nekünk:
nincs olyan, mint Istenünk.
Győztél minden ellenen,
a föllázadt lelkeken.
Áldjuk érte az Atyát,
égnek, földnek bölcs Urát.
Mennyeknek főangyala
gyengeségünk gyámola,

Hozzád száll föl énekünk,
védelmezőnk légy nekünk.
Hűség példaképe vagy,
végóránkon el ne hagyj.
Majd ha hív a Nagy Király,
légy mellettünk Szent Mihály.

Moretti Gemma: Az első

Mikor születél, pici csomagként
féltőn mindig magammal vittelek.
Csak addig voltál egészen az enyém míg
megtetted az első lépteket.
Oly hamar megnőttél, vállamig érsz, be-
lém karolsz ha melletted megyek.
De egyre kevesebbet vagy velem,
már elvisznek tőlem a reggelek.

Iskolás vagy, "olyan sok a gondod".
Esténként, ha visszatérsz karomba,
s beszélgetünk, fontoskodva mondd:
"holnap írás, énekkar meg torna,
és képzelj el, tízpercben mi történt: talál-
tunk egy törtszárnyú verebet, és elcserél-
tem az uzsonna körtém szalvétáért. Szép?
Odaadom neked. "
Beszélsz beszélsz. Nézlek, gondolko-

dom, úgy megfognám a röppenő Időt.
Hová lett már a csöpp pólyásbaba?
De rég kinőtted első kis cipőd.
Tegnap még engem dajkált Nagyanyád,
ma én vezetek az úttesten át Holnap fél-
tőn tán Te ölelsz körül, s ringatod - mint
gyermeket - megfáradt anyád.

G y e r m e k o l d a l

Melyik vagyok ÉN? Melyik vagy Te? Melyik szeretnénk lenni?

Egy leány panaszkodott az édesapjának, hogy rosszul mennek a dolgai. Belefáradt az állandó eredménytelen harcba. Nem tudta, hogyan menjen tovább az életében, mert ki-merültnek érezte magát. Úgy tűnt számára, hogy valahányszor megold egy problémát, mindig új probléma jelenik meg életében.

Édesapja szakács volt. Kézen fogta őt és elvitte a munkahelyére.

Fogott három fazekat és vizet forralt bennük.

Amikor forrni kezdett a víz, az egyikbe sárgarépat, a másikba tojást és a harmadikba kávészemeket rakott. Főzés közben egyetlen szót sem szólt, csupán rámosolygott a leányára. A lány türelmetlenül várakozott, magában azt kérdezve, vajon mit akar tenni az édesapja. 20 perc elteltével apja eloltotta a tüzet, majd egy tálba rakta a tojásokat, egy tányérba a sárgarépat és kitöltötte a kávé egy csészébe. Ezután megkérdezte lányától:

- Kedvesem, mit látsz itt?

- Tojást, sárgarépat és kávé - válaszolta.

Ekkor arra biztatta, hogy tapintsa meg a sárgarépat. A lány megtapintotta és érezte, hogy puha. Ekkor arra kérte, hogy hántsa le a tojás héját és a lány, érezte, hogy a tojás nagyon kemény. Ekkor arra kérte ott, hogy kóstolja meg a kávé. A lány nevetve kortyintott az illatos nedűből, majd megkérdezte:

-Mit jelentenek mindezek, apukám?

Az édesapja elmagyarázta ekkor neki, hogy mind a három elemet ugyanolyan körülmények közé helyezték: forró vízbe.

Csakhowy mindhárom elem különbözőképpen reagált erre:

A sárgarépa megpuhult és törékennyé vált.

A tojások erősen megkeményedtek.

Ellenben a kávé, megváltoztatta a vizet.

-Mit gondolsz, te melyikhez hasonlítasz ezek közül? - kérdezte lányától az apa.

Amikor a mostoha körülmények kopognak ajtódon, te hogyan válaszolsz erre?

Látszólag kemény sárgarépa vagy-e, akit megérint a fájdalom és elveszíti keménységét?

A tojáshoz hasonlítasz, aki képlékeny szívvel és folyékony szellemmel indul, azonban egy kegyetlen esemény után, keménnyé és rugalmatlanná válik? Te kívül ugyanolyan maradtál, azonban belül megkeseredett a szíved?

Vagy, egy kávészem vagy? A kávé megváltoztatja a forró vizet, a neki fájdalmat okozó elemet. Amikor a víz eljut a maximális forráspontra, a kávé kiengedi legjobb aromáját és zamatát.

Ne hagyd magad legyőzni! Emelkedj sorsod fölé és az élet kegyetlenségei csupán megfelelő alkalmat jelentsenek számodra ahhoz, hogy kiengedd "édes kávé zamatodat"!

A döntés a Te kezében van!

Fekete István: Az ima

Az ima nálam nagyon régen kezdődött. Szinte emlékeim legelején. Ülök az ágyban és egy pár száraz, öreg kéz összefogja az enyéimet. – Mondd, kisfiam... És én mondtam utána az imát. Az ágy puhasága simogatott, az est zsongított, az álom a szemem körül járt és én mondtam az imát, és gyöngé gyermeki képzeletemmel felemeltem lelkem az Istenhez.

Később – a diákévek kamaszos rohanásában – az ima a templomot jelentette, ahol elcsitultak a zűrzavaros vágyak, lassúra vált a lépés, tompán koppantak a szentelt kövek és az oltár előtt lobogó örökmécs mindig megmelegített, ha kinyújtottam feléje didergő kezemet. Ekkor már nem könyvből imádkoztam és nem is a régi kis imádságokat mondtam. A kivilágosodó értelem szavakat keresett, melyek újak, szépek voltak és csak az én örömet, bánatomat, kérésemet vitték az Örökkévaló elé.

Aztán jött az előbbi világégés és mindig mélyen megrendített az imára zendült kürtök rivalgása s a térdre hullt harctérre induló századok halálos csendje, ahol szinte érezni lehetett az elhagyott otthonok felé szálló gondolatokat, aggódást, szeretetet, igazi imát, ami hangtalanul szárnyalt a halál felé induló férfiak lelkéből.

Ó, milyen kicsik és mégis mennyire férfiak voltak ezek a katonák, akik káromkodva ébredtek, káromkodva feküdtek és csak itt döbbenetek rá, hogy az igazi kiállás hitben, vérben, fájdalomban, betegségben - és imádságban akár ezrek előtt a nyílt terek porában: az egyetlen és valódi férfiasság.

Aztán jött a zuhanás Trianon halálos völgyébe. Jött a megalázás, a szégyen, az elesettség, szegénység, járvány és jöttek az imák. Az egész nemzet megtanult imádkozni és nem szégyellték már a férfiak sem – egy-egy „szóra” – befordulni a templomba. Ezek a férfiak többnyire megjárták a harctereket és megtanulták, hogy egyetlen félelem örökös csak – nem halálfélelem, hanem az istenfélelem. És ahogy az imádság felé fordult a nemzet, úgy emelkedtünk ki a halálra ítélet posványából.

Amilyen csendesek lettünk, olyan hangos volt körülöttünk a győztesek páholya, és amilyen fennhéjázók voltak ők, olyan alázatosak lettünk mi, mert akkor éreztük már, hogy az alázatosságnál nincsen na-

gyobb a világon. És elhallgatott körülöttünk az erőszak süvöltése, mert halkán szólni kezdtek a kassai harangok és meghallhatták az egész világon, amikor a dómban a magyarok Te Deum-ot imádkoztak. Nagy, szent pillanatokban mindig az ima volt velünk, mellettünk, értünk. Nagy örömeinkben, nagy sírásokban, csendben és viharokban: ima, ima. És most mégis mind több helyen hallom, olvasom, hogy valaki imádja a lencsefőzeléket, imádja a karóráját, imádja a kirándulást és a táncot. Préda lett ez a szó, melyet magyar paraszttól sohasem hallott senki, és elkopott lassan, mint a kocsmaküszöb.

Mindenki „imád” mindent. A lovát, a szeretőjét, a nyakkendőjét... megszenteltségtelenítve egy szót, az emberi lélek néma himnuszát, tisztaság, a kérés, a vigasz, a félelem, az istenkeresés egyetlen, utolsó felkiáltását, amikor már nincs semmi, de semmi segítség, mentsvár, csak az ima.

Ne imádj hát mindent, édes Magyarom, ne szórd lelked aranyát, nyelved szépségét a rombolás disznai elé, ne imádj semmit, csak az Istent, mert nem tudod, milyen idők jönnek és nincs az a vihar, mely elpusztíthatna, ha veled van az imádság és veled van az Isten.

Galgóczy Erzsébet: LEMONDÁS

Kezdtém én is valamikor napsugárral, dallal,
Tarka mezőkön, kacagó ajakkal,
Majd hulló levéllel szállt tova a nóta
S a tarlombokon is, lábaim nyomában
Gyermeki örömtől piros rózsák nyíltak.

Nekem is voltak virágos álmaim,
Fényesen csillogó napsugaras álmok!
Színeztem én művészi kezekkel
Azt a nagy utat, amelyen ti is jártok.

De egyszercsak...halkan...lopva...észrevétlen
Utamra szállt vad, fekete árnyék.
A lábaim nyomában már lázrózsák fakadtak,
az ajkamon a nóták lassan...zokogásra váltak.

Azután?...semmi!...Vígasztalan világ...
Míg megtört reményem végső sóhaját
Meghallgatta égi jó Anyám!

És jöttek új eszmék, -
mint égi felelet,
Jött angyalszárnyakon
az örök Szeretet.
S napsugaras, bűbájos tavaszra varázsolta
Lelkemben a jégvirágos telet!

Így lassan tovatűnt a bánat,
Szertefoszlott Szívének sugarán.
Van már miért élnem! -
Szívesen szenvedek!

Nincs többé panaszom,
felveszem keresztem!

/Szolnok,
1924. a kórházban/

Élj a másnak!

Egy kisfiú, amikor még iskolába járt, és nagyon unta a tanórákat, folyton ezt hajtogat-ta: „De jó lesz, amikor végre befejezem az iskolát és elkezdek dolgozni! Akkor leszek igazán boldog!” Amikor azonban elvégezte az iskoláit és dolgozni kezdett, sokszor látta fárasztónak és értelmetlennek a napi robotot. Ezért hát ezt mondogatta: „Majd ha megnősülök, akkor minden egészen más lesz!

Az lesz ám az igazi boldogság!” Megnősült, de a házások mindennapi élete is hamarosan szürkévé, egyhangúvá vált számára. „Ó, milyen jó lesz, amikor gyermekeink lesznek!” – lelken-dezett.

Megérkeztek a gyermekek, ami valóban nagy boldogságot jelentett.

Azonban sokat sírtak, nem ritkán még éjjel kettőkor is, amit igen fárasztónak talált a fiatalember. Így sóhajtozott: „Csak gyorsan felnőjenek! Akkor nem lesz velük annyi gond.” Fel is nőttek a gyerekek gyorsan, és nem sírtak már éjjel.

Azonban egyik butaságot csináltak a másik után, és most kezdődtek csak az igazi problémák. Ekkor a férfi arra vágyott, hogy kirepüljenek a családból, és újra kettes-ben lehessenek a feleségével. „Milyen nyugodt életünk lesz majd!” – mondogatta. Ez is hamarosan bekövetkezett.

Ma a férfi már idős ember, s valahányszor csak visszaemlékezik a múltra, mindig ezt hajtogatja: „De kár, hogy ilyen gyorsan elrepült az idő!”

Éljünk a másnak! Nézze meg, ma minek tud örülni? Miért lehet hálás?

Mindenért, amit adtál, hálát adok Neked, Istenem!
 Mindenért, amit elvettél hálát adok Neked, Istenem!
 Mindenért, amit segítségeddel megtehettem, hálát adok Neked, Istenem!
 Mindenért, amit megakadályoztál, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden öröméért, amivel boldoggá tettél, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden szenvedésért, amivel formáltál, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden békés óráért, amivel széppé tetted életemet, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden problémáért, amitől megszabadítottál, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden jó tulajdonságomért, amivel szolgálhattalak, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden gyengeségemért, amivel alázatra tanítottál, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden erényért, amit nekem ajándékoztál, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden bocsánatért, amiből irgalmadat megismerhettem, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden szép emberi kapcsolatomért, amivel gazdagítottál, hálát adok Neked, Istenem!
 Minden emberért, akit tőlem elszakítottál, hálát adok Neked, Istenem!
 A halálom időpontjáért és módjáért, amit nekem választottál, hálát adok Neked, Istenem!
 A helyért, amelyet nekem országodban készítettél, hálát adok Neked, Istenem! Ámen

TOMI CÉDULÁI

Mit csinál a kis Tomi ott fenn a padlásszobában? Ül az ágyában a tarka takarók között, nyomorék kezében ollót tart, és régi papírokból kis cédulákat vág le.

Milyen szegényes itt minden! De, hiszen London nyomornegyedében lakik. Ezekben az omladozó házakban minden olyan piszkos és sötét. Most egy idősebb asszony lép a szobába. Odamegy a barna fiókos-szekrényhez, turkál benne, aztán újra kimegy. Egyetlen pillantása, egyetlen szava sincs a nyomorék gyerekhez. Ő Granny a nagynéni. Világ életében mindig morgott és undok volt Tomihoz.

A gyerek már születésekor nyomorék volt, és korán elvesztette szüleit. A különös nagynéni fogadta magához, s azóta naponta megbánta jótettét. Ezért ült Tomi, beteg, magányosan és elhagyatottan a padlás-szobában az ágyában. Csak ritkán akadt látogatója. Gyakran eszébe jutott az anyja, aki szerette, különösen azért, mert olyan magatehetetlen volt. Megtanította írni, olvasni, és mindenfélét mesélt neki a külvilágról. Csak egy valakiről nem tudott neki semmit mondani: Jézus Krisztusról. Az akkori londoni újságok egy-egy mellékletében azért időnként talált valamit róla. Ezeken a lapokon még ígéket is olvashatott a Bibliából.

Mi mindenről lehet még szó ebben a könyvben? - gondolta magában Tomi. Bárcsak lenne Bibliám! Granny néni - fordult egy nap nagynénjéhez -, úgy szeretnék egy Bibliát, tudod, nagyon szeretek az Úr Jézusról olvasni.

Micsodát? Egy Bibliát? - A különben mindig mogorva asszony harsányan felnevetett. - Haha! Más kívánságod nincs is, pont egy Biblia kellene?

Az éles szavak belehasítottak a szívébe. Többé nem merte a néni előtt szóba hozni kívánságát. Teltek, múltak a napok...

Egy áprilisi reggel sietős léptek alatt nyikorogtak a lépcsők. Tomi felfigyelt. - Helló Tomi! - kiáltotta egy fiúhang kintről. Az ajtó kinyílt. Jack, Tomi egyetlen barátja viharzott be rajta, és rögtön a kis beteg ágyára telepedett. Miután kilihegte magát, ünnepelesen belekezdett mondókájába: - Tomi, ma utoljára látogatlak meg. Itt hagyom Londont, Dél-Angliába költözöm. Egy szállodában leszek boy. Azért ne szomorkodj! Hoztam neked valamit. - Jack zsebébe nyúlt, és egy kis csomagot húzott elő. Barna papírba volt csomagolva.

Amikor Tomi kibontotta, egy fényes schilling gurult az ágyára. .

Vegyél rajta valamit, aminek örülsz, Tomi! - szólt Jack. - Vagy én vegyek valamit? Van valami kívánságod? - Igen, vegyél nekem rajta egy Bibliát, Jack!

Egy Bibliát?! Nem vagy észnél? Hogy jut ilyesmi az eszedbe? Azt hiszed, hogy egy ilyen ósdi, buta könyvre kuporgattam a pénzemet? Tomi komoly, kérő szemmel nézett barátjára. Jack, ha te is elmész, akkor már senki sem fog meglátogatni.

Látod, hogy mindig egyedül vagyok. Nagyon szeretném tudni, ki ez a Jézus! Nem azt kérdezted, hogy nincs-e valami kívánságom?

Tulajdonképpen nem kellene megtennem, mert nem akarom, hogy én legyek az oka, ha elveszted az eszed. De ha ez az utolsó kívánságod, nem akarom megtagadni.

Jack elbúcsúzott és elment. Rövid idő múlva újra megjelent a padlásszobában.

Itt van a könyved! A boltban ez az egyetlen poros példány volt a polcon.

Alig húzta be maga után az ajtót, Tomi máris olvasni kezdett. Természetesen még nem értett meg mindent, Jézust azonban megtalálta benne. Neki ez volt a legfontosabb, és nagyon megindította. Nagy buzgalommal olvasott, úgyhogy nemsokára egész jól kiismerte magát a Bibliájában. Nemcsak sokat tudott, hanem hitt is abban, amit a

Szentírás mond. Mindaz, amit olvasott, neki szólt, és Tomi szívből örült ennek.

Hogy tudnám másoknak is elmondani, mit találtam ebben a könyvben? - töprengett. Megértette, hogy az Úr Jézus ezt várja tőle. Padlásszobáját azonban nem tudta elhagyni, és Granny nénin kívül egyetlen emberrel sem találkozott. Úr Jézus - imádkozott - mutasd meg nekem, hogy kezdjem el! - És az Úr megmutatta.

Tomi végigkutatta a szobát papír után, és talált is pár darabot. Ágyában ülve, cetliket vágott, és bibliaverseket írt rájuk. Utána összehajtotta, mint egy levelet és ráírta a címet: - "Mindenkinek, aki erre jár". - A szoba egyetlen ablakán szerencsére van egy kis lyuk. Azon keresztül juttatta ki rejtélyes postáját. Tomi üzenetei vidáman lebegtek a forgalmas utca felett. Egyik a másik után szállt a szélben a járókelők előtt. Rengeteg cédulát küldött már el! Választ természetesen nem várhat, ezzel tisztában volt. Mégis majdnem elvesztette bátorságát.

Hiszen úgysem olvassa el senki, gondolta egy nap csüggedten. Minden reggel jön az utcaseprő és elsöpri a papírdarabokat. Mégsem hagyta abba a cédulák gyártását és leküldését. Még áldozatot is hozott missziójáért. Lemondott a kevés reggeli tejről is, az árán papírt kért nagynénjétől.

Egyik nap kemény léptek koppantak a lépcsőn. Az utcaseprő jön, és veszekedni fog a cédulák miatt? A faajtón erélyes kopogás hallatszott. Szabad - nyögte Tomi félénken. Az ajtóban hatalmas, tagbaszakadt ember állt. Te vagy a kis Tomi, aki cédulákat szokott kidobni az ablakon? Most mit mondjon? Be kellett ismernie. A várt szidalom azonban elmaradt. Szeretnék neked köszönetet mondani, fiam! - mondta az idegen barátságosan. - A te segítségeddel találtam meg az utat Istenhez! Tomi szája tátva maradt a csodálkozástól. Az idegen egy széket húzott a gyerek ágyához és mesélni kezdett: Egyszer itt mentem el a házatok előtt. Nagyon dühös voltam. Valami nem volt rendben a gazdaságban az állataimmal. Rosszkedvűen néztem magam elé, s egyszer csak éreztem, hogy valami a kalapomra esett. Azt hittem, egy madár "tisztelt meg". Levettem a kalapot és egy cédulát találtam rajta. - Mindenkinek, aki erre jár, - olvastam a címezést. Széthajtottam a papírt és ezt az ígét találtam rajta: - „Nekem an-nak dolgait kell cselekednem, aki elküldött, amíg tart a ma, mert jön az éjszaka, ami-kor senki sem munkálkodhat!” - Rosszkedvűen vágtam a cédulát zsebre. Amikor azonban a vonatban ültem, újra és újra eszembe jutott ez az ige, és többször is elol-vastam. Ekkor hirtelen hozzám szólt, és hatni kezdett rám. Végül már nem tehettem mást, átadtam a szívemet az Úr Jézusnak. És most eljöttem hozzád, és arra kérlek, hogy imádkozz velem.

Az óriás letérdelt a gyerek ágya mellett és Tomi hangosan imádkozott, az idegen pedig utána mondta és nagy örömmel adott hálát Istennek. Elmenőben még ennyit mondott: - Tomi, te a legnagyobb ajándékhoz segítettél hozzá! Én is szeretnék neked segíteni. Nem akarsz inkább egy szép gyermekotthonban lakni? Ott mindjárt lennének barátaid, finom ételeket kapnál és jobban gondodat viselnék. Tomi gondolkodott. Az ajánlat igazán csábító volt. De rögtön tudta, mit kell válaszolnia: Nagyon köszö-nöm, és nagyon jó lenne, de inkább itt maradok. Ott nem tudom a cédulákat ledobni az ablakból. És a doktor bácsi is azt mondta, hogy nem élem túl a telet. Nemsokára az Úr Jézusnál leszek. Akkor legalább elintézem, hogy valaki naponta meglátogasson és tejet hozzon neked. Vagy van valami egyéb kívánságod? Igen, nem hozhatna nekem ez az ápolónő mindig elég papírt?

A férfi örömmel ment haza. Vagyonos ember volt, és egyik nagy raktárát teremmé alakította át, ahol Isten Igéjét hirdették.

Amikor eljött a tél, az ablakból egy cédula sem hullott többé a járdára. Tomi hazament az Úr Jézushoz. Nagy kincset hagyott hátra. A Bibliáját, amelynek a margójára nagyon sok gondolatát leírta. Ezt a Bibliát gazdag barátjának a fia örökölte, aki ezen keresztül találta meg a Megváltót. Ma Afrikában misszionárius, az Úr Jézust hirdeti az afrikaiak között.

Tomí szolgálata gazdag aratást hozott.

Rövidített igazságok azoknak, akik már nem annyira fiatalok...

*Az élet szakadatlan küzdelem. Délelőtt az éhséggel, délután az álmosággal.
Ha javulni látod a dolgokat, akkor valami fölött elsiklottál.
A halász azért megy ki a tóra, hogy halat fogjon, a horgász meg azért, hogy ne legyen otthon.*

*A hisztéria alattomos betegség! A nő kapja meg és a férfi hal bele!
A nyúl az egy igazi jellem. Ott ül a fűben, de akkor sem szívja!
Minden reggel ágyba viszem a páromnak a kávéját. Neki már csak meg kell darálnia...
Azt mondják, elmebajban szenvedek... De én nem szenvedek, élvezem minden percét...*

A munkahely olyan, mint a sakk. Ha alacsonyabb beosztásban vagy, akkor csupa paraszt vesz körül és járhatsz gyalog. De ha előléptetnek, akkor egyből mindenki téged akar leütni.

*Olyan nincs, hogy valami nem sörnyítő!
Alkoholista az, aki annyit iszik, mint mi, csak ellenszenves.*

*Mindig a főnök végzi a feladat oroszlánrészét: üvölt.
Attól, hogy valakit nem értenek meg, még nem művész!*

Amiből lekvárt lehet főzni, abból pálinkát is.

Az emberi hülyeségnek csak alsó határa van.

A munka azoknak való, akik nem tudnak horgászni.

Az áram alatt lévő alkatrész ugyanúgy néz ki, mint amelyik nincs áram alatt. Csak más a fogása...

Az élet attól szép, hogy bármi megtörténhet. És attól rossz, hogy meg is történik.

Ha olajos lesz a kezed, akkor elkezdd vizsketni az orrod.

Uriember az, aki ígéretéhez híven megmutatja a bélyeggyűjteményét.

Optimista az, aki azt hiszi, hogy a légy a szobában a kijáratot keresi.

Az élet előttem áll, és nem látok tőle semmit.

Statisztikailag bizonyított: a válások 100%-a házassággal kezdődik.

Szentmise szándékok október hónapban

1.
2. +Turai Mihály, neje +Brancs Teréz és összes +Hozzá tartozó
3. +Soproni szülők, +István fiuk, +Nagyszülők, és vejük +Hajósi László
4. +Rapavi József
5. +Rozmüller Mihály és neje +Turai Teréz
6. +Tupi Pál, +Felesége, +Gyermekeik és +Hoffmann István (9.00)
- (11.00)
- (18.00)
7. +Mária, +Gáspár szülők, és +fiuk Gáspár
8.
9. +Barna László, neje +Hovanyecz Anna, vejük +Bódi Lajos, +Szülők és +Nagyszülők
10. +Bagi Józsefné Farkas Margit, a Farkas és a Bagi család összes +Hozzá tartozói
11. +Kovács Mihály, neje +Gróf Anna, +Szüleik és összes +Hozzá tartozó
12. Susanna nővérért, a Szeretet Misszionáriusai Rend szolgálatáért
13. +Pup Józsefné, +Férje, +Tibor fiuk és összes +Hozzá tartozóik (9.00)
- (11.00)
- Kovács Istvánné +Csernák Erzsébet 1. évf. (18.00)
14. Zsiák Józsefné +Rozmüller Mária és +Férje
15. +Legéni József, +Felesége, +Gyermekeik és két vejük
16. A Szűzanya tiszteletére
17. +Rusznay Mihály, neje +Veres Julianna és összes +Hozzá tartozó
18. +Kundra László, neje +Stógl Anna és összes +Hozzá tartozó
19. A „Szeretetreméltó Anya” rózsafüzér csoport élő Tagjai
20. +Buti Istvánné, +Szülők, +Családtagok és összes +Hozzá tartozó (9.00)
- A családi békéért (11.00)
- +Szöllős János, neje +Brancs Anna, fiuk +János és összes +Hozzá tartozó (18.00)
21. +id. Lovicska István, neje +Kundra Terézia, +László fiuk és +Nagyszülők
22. +Sengel György 4. évf.
23. +Gróf László és összes +Hozzá tartozó
24. A „Szeretetreméltó Anya” rózsafüzér csoport +Tagjai
25. +Sárváriné Hornyai Anikó és +Tibor évf.
26. A 24 órás engesztelő szentségimádást végzőkért és az imát kérőkért
27. *Az egyház község októberben +Hívei* (9.00)
- (11.00)
- (18.00)
- 28-30.
31. Hálából születésnapon a Szűzanya tiszteletére

Pio atya tíz tanítása új lökést adhat az életednek

1. Ne törődj a holnappal, azzal foglalkozz, hogy ma jót tegyél!
2. Ha Jézus ilyen boldoggá tesz minket a földön, milyen lesz a mennyben?
3. Ha a félelem megbénít, mondd, ahogy Szent Péter: „Ments meg, Uram!” Ő kinyújtja a kezét – szorítsd meg erősen, és járj boldogan!
4. Igyekezz mindig a legjobbat tenni: ma jobbat, mint tegnap, holnap jobbat, mint ma!
5. Ha az ördög nem alszik, hogy elveszejtessen minket, a Szűzanya nem hagy el minket egy pillanatra sem.
6. Amikor időt vesztegetsz, lekicsinyled Isten ajándékát, azt az ajándékot, amelyet Ő, a végtelenül jó a te szeretetedre és nagylelkűségedre bíz.
7. Legyetek lelki méhecskék, amelyek a kaptárjukba nem visznek mást, mint mézet és viaszt! Otthonotok legyen csurig tele édes szelídséggel, békével, egyetértéssel, alázatossággal és kegyességgel, így beszéljete másokkal!
8. Munkálkodj a jón bárhol, amíg bárki azt nem mondhatja: „Ez Jézus fia.” Viseld el a gyötrelmeket, a betegséget, Isten szeretetéért és a szegény bűnösök megtéréséért!
9. Egy megtért ember beszélt Pio atyának az attól való félelméről, hogy újra elesik. Pio atya azt mondta neki: „Veled leszek. Gondold meg, fiam, hagynék újra elesni egy lelket, amelyet fölemeltem? Menj békében, és bízz bennem!”
10. Akinek van ideje, ne várjon időt! Ne halasszuk holnapra, amit ma megtehetünk! A jövő ígéretéből a „lehetett volna” marad, és ki mondja meg nekünk, hogy holnap élünk-e? Hallgassuk meg lelkiismeretünknek, az igazi prófétának a hangját: „Ha ma halljátok az Úr hangját, ne akarjátok becsukni a fületeket!” Térjünk észhez, és értékeljük, hogy egyedül az elillanó pillanat van a mi birtokukban. Pillanat és pillanat közé ne tuszkoljunk időt, mert az nem a tulajdonunk! */Pietrelciani Szent Pió emléknappja: szept. 23./*

A szilasligeti kápolnában - minden hónap első péntekén 17.00 órakor gyóntatás és áldoztatás van.

„LÉPCSŐK”

A kerepesi római katolikus egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Szabadság út 246.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>
Megjelenik két havonta, első vasárnap 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **9.00 és 18.00**

Hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **18.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**